

διάφορα μέρη τοῦ σώματος μας, ἐξαιρέτως δὲ εἰς τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς· ὅθεν ὁσάκις ὑσταλθῇ ἡ καρδία καὶ κυτπίσῃ πέψισα αἷμα, πρὸς τὰ ἀρτηρίας καὶ διάφορα ἄλλα αἱματοφόρα τοῦ σώματος ἀγεία, τοσάκις καὶ ὁ σφυγμὸς τοῦ ἀνθρώπου ὀγκνέται καὶ κτυπᾷ.

Ὁ Σφυγμὸς δὲν φυλάττει πάντοτε τὴν αὐτὴν κίνησιν του, ἀλλὰ συμμορφοῦται μὲ τὰς διαφόρους περιστάσεις τοῦ σώματος. Τοῦ ὑγιоῦς καὶ τελειοῦ ἀνδρὸς ὁ σφυγμὸς, εἰς ἓν πρῶτον λεπτόν τῆς ὥρας κάμνει ἐβδομήκοντα δύο κτύπους, τῶν δὲ παιδιῶν ἐπέκεινα. Ὁταν τὸ σῶμα ᾗτε ἡ ψυχὴ πάσχωσι, ὁ σφυγμὸς χάνει τὴν τακτικὴν κίνησιν του. ὥστε ἀπὸ τὰς διαφόρους κινήσεις αὐτοῦ διαμέθην νὰ προμαντεύσωμεν καὶ τὸ πάθος.

Ὁ σφυγμὸς ὅστις εἰς ἓν πρῶτον τῆς ὥρας λεπτόν κάμει κινήσεις περισσότερας τῶν ἐβδομήκοντα δύο, δηλοῖ φθάνει τὴν ἀριθμὸν τῶν ἐνενήκοντα ἢ ἐκατὸν, φινερνέει στενοχωρίαν τῆς καρδίας, ταραχὴν δὲ τοῦ αἵματος, καὶ ἀννοουίαν τῆς ψυχῆς. Τουναντίον δὲ ἂν ὁ σφυγμὸς κάμει ὀλιγώτερος τῶν ἐβδομήκοντα δύο κτύπων, ἐξήκοντα ἕως τεσσαράκοντα, δηλοῖ ἀδυναμίαν καὶ μεγάλην ἀτονίαν, ἂν δὲ ὀλιγότερον προμῆνυει τὸν θάνατον. Τοιοῦτοι σφυγμοὶ συμβαίνουν εἰς τὸ ἔσχατον γῆρας καὶ τὴν μεταβολὴν πάθους τινός.

ΘΡΗΣΚΕΙΑΙ.

Ἀπὸ οἱ ἄνθρωποι συνελθόντες εἰς κοινῶνας, ἐγνώρισαν τὴν ὑπαρξίν ὄντων τινῶν ὑπερχίντων κατὰ τὴν φύσιν αὐτῶν, καὶ τὰ ὅποια ἠδύναντο νὰ κακοποιήσωσιν ἢ νὰ εὐεργετήσωσιν αὐτοὺς, ἠνυχάσθησαν διὰ διαφόρων σημείων ἢ τρόπων νὰ δείξουσιν πρὸς αὐτὰ σέβας ὑπακοὴν καὶ ὑπόκλησιν, προσφέροντες διαφόρους θυσίας, δεήσεις, καὶ εὐχάς, ὑποθέτοντες ὅτι διὰ τοῦ μέσου τούτου ἤθελον ἐξιλεῶσαι τὴν κατ' αὐτῶν ὀργὴν των. Τὰ εἶδη λοιπὸν τῶν σημείων καὶ τρόπων διὰ τῶν ὁποίων, τὰ διάφορα ἔθνη δεικνύουν τὰ περὶ τῶν ὄντων τούτων αἰσθηματῶν, εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πίστεως καὶ λατρείας, τὸ προσδιορίζον τὰς διαφόρους τῶν ἐθνῶν θρησκείας, περὶ τῶν ὁποίων θέλομεν ὁμιλήσιν, ἀναφέροντες τὸν τρόπον μιᾶς ἐκάστης· διακροῦνται αὐταὶ εἰς δύο κλάσεις καὶ μ' ὅλην τὴν ἐπικρατοῦσαν μεγίστην εἰς αὐτὰς διαφορὰν, καὶ εἰς μὲν τὴν πρώτην θέλομεν ἀναφέρει τὰ θρησκευτικὰ ἐκεῖνα συστήματα τὰ ὅποια ἀγνοοῦσι τὴν ὑπαρξίν τοῦ μόνου καὶ ἀληθοῦς Θεοῦ· εἰς δὲ τὴν δευτέραν, τὰ στηριζόμενα εἰς τὴν ιδέαν ἐνός μόνου Θεοῦ δημιουργοῦ καὶ κυβερνήτου τῶν πάντων.

Μεγίστη εἶναι ἡ διαφορὰ τῶν θρησκευτικῶν ἐκείνων συστημάτων τῆς πρώτης κλάσεως, τὰ ὅποια ἐλάβον τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τὴν δεισιδαιμονίαν καὶ ἀμάθειαν τῶν ἀπολιτίστων καὶ εἰς τὸ σκότος τῆς ἀγνοίας τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ πλανομένων Ἑθνῶν.

Τὰ κυριώτερα τῶν συστημάτων, τούτων εἶναι ὁ Φετισσισμὸς, καὶ ὁ Σαθαϊσμὸς, εἰς τὰ ὅποια συστήματα εἶναι προσυλομένα μετὰ τινος ἐξαιρέσεις ὅλα τὰ ἄγρια καὶ βάρβαρα τῆς γῆς ἔθνη.

Ὁ Φετισσισμὸς εἶναι λατρεία τοῦ Φετίσσου· τὸ ὄνομα τοῦτο μετεχειρίζονται οἱ μαῦροι τῶν δυτικῶν αἰγίων τῆς Ἀφρικῆς, διὰ νὰ φανερώσωσι τὰ ἐμφυγὰ καὶ ἄψυχα ἀντικείμενα, εἰς τὰ ὅποια τοὺς ἠνάγκασεν ὁ φόβος ἡ εὐγνωμοσύνη, ἢ ἄλλο τι ἰδιαίτερον αἰσθημα, νὰ προσφέρωσιν εἶδος θρησκευτικῆς λατρείας· ὄντα λατρείας ἀξία εἰς αὐτοὺς εἶναι, ὅλα τὰ περίξ αὐτῶν στοιχεῖα, ποταμοὶ, δένδρα, πῦρ· ὅλη σχεδὸν ἡ φύσις, καὶ συντόμως πᾶν ὅτι παρατήρουν οἱ ἀμαθεῖς καὶ δεισιδαίμονες ἐκεῖνοι ἄνθρωποι, ἔχον ἀκαταλήπτους εἰς αὐτοὺς φαινομένας, εὐεργετικάς ἢ φθοροποιὰς ιδιότητας· εἰς τὸ κτηνώδες καὶ πλήρες ἀφρονεστάτης δεισιδαιμονίας τοῦτο θρησκευτικὸν σύστημα, εἶναι προσιλυμένοι, οἱ ἄγριοι τῆς Νοτίου στερεᾶς (Νέας Ὀλλανδίας) καὶ Τασμανίας, καὶ οἱ ὀλιγότερον ἀπ' αὐτοὺς βάρβαροι λαοὶ τῆς Πολυνησίας καὶ πολλῶν ἄλλων μερῶν τῆς Ἀμερικῆς καὶ Ἀσίας· ἔχει δὲ πολλοτάτους βαθμοὺς καὶ ἔθιμα, μεταξὺ τῶν ὁποίων, καὶ αἱ ἀνθρωποθυσίαι, καὶ πλῆθος ἄλλων ἱπανθρώπων ἐθίμων τὰ ὅποια προξενοῦν φρίκην. Πολλοὶ τῶν δεισιδαιμόνων τούτων φυλαὶ ἔχουν ἱερεῖς, μᾶλλον δὲ ἱεροσκοποὺς ἢ μάγισ, οἵτινες ὀνομαζόνται Γριότοι, καὶ Σιαμανοί.

Ὁ Σαθαϊσμὸς ἐπέχει βαθμὸν ὑψηλότερον τοῦ Φετισσισμού, καθότι, οἱ ὁπαδοὶ αὐτοῦ σέβονται, τὰ οὐράνια σώματα τὸν Ἥλιον, τὴν Σελήνην, καὶ τοὺς Ἀστέρας· οἱ μὲν ὅλα, οἱ δὲ μέρος αὐτῶν. Τὸ ἀρχαῖον τοῦτο θρησκευτικὸν σύστημα, συνεμίχθη μὲ ὅλας τὰς θρησκείας, καὶ δὲν διεσώθη καθαρὸν καὶ ἄμικτον παρὰ μόνον εἰς ἀποχωρισμένας φυλάς τινῶν ἐθνῶν. Τὸ ὄνομα Σαθαϊσμὸς ἐδόθη ἀπὸ τοὺς Σαθαίους ἢ Σαβιηνοὺς ἀρχαῖον τῆς Ἀραβίας ἔθνος.

Αὐταὶ εἶναι αἱ θρησκείαι τῆς πρώτης κλάσεως, διατερούμεναι καὶ ὑποδιαιρούμεναι, εἰς διάφορα καὶ ἄπειρά δεισιδαίμονα ἔθιμα· θέλομεν δὲ ἀκολούθως ὁμιλήσιν, καὶ περὶ τῶν τῆς δευτέρας κλάσεως θρησκείων μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπάρχουν τινὲς γέμουσαι παραλογισμῶν καὶ δεισιδαιμονιῶν. Διὰ νὰ δώσωμεν εἰς τὸν ἀναγνώστην ιδέαν τινὰ τοῦ πληθυσμοῦ τῶν ὁπαδῶν ἐκάστης θρησκείας καταχωροῦμεν τὸν ἀκόλουθον πίνακα εἰς τὸν ὅποιον φέρεται ὁ ἀριθμὸς τῶν ὁπαδῶν ἐκάστης θρησκείας, περὶ τῆς ὁποίας θέλομεν ἀναφέρει.

ΠΛΗΘΥΣΜΟΣ ΤΩΝ ΟΠΑΔΩΝ ΕΚΑΣΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ.

Τὴν ἀπαρίθμησιν ταύτην ἐλάβομεν ἀπὸ τὸν Γεωγράφον Κούμα Βάλλην.

Ἡ Λατινικὴ καὶ Δυτικὴ Ἐκκλησία	139,000,000.
Ἡ Ἀνατολικὴ καὶ Ὀρθόδοξος μετὰ τῶν κλάδων αὐτῆς .	62,000,000.
Ἡ Πρότεσταντικὴ μετὰ τῶν ἀντιδιακρουμένων μερῶν τῆς	59,000,000

Τὸ ὅλον ἄθροισμα 260,000,000.

Μετὰθεσις τοῦ ἀθροίσματος	260,000,000.
Ἰουδαῖοι	4,000,000.
Μοσχεθάνοι μετὰ τῶν κλάδων τῶν	96,000,000.
Βραχμᾶνες	60,000,000.
Βουδδῆσται μετὰ ὅλους τοὺς κλάδους τῶν	170,000,000.
Ὁμολογῆται τῆς θρησκείας τοῦ Κομφουκίου τοῦ Σίντου τῆς λατρείας τῶν Πνευμάτων, τῆς θρησκείας τοῦ Σιχ, τοῦ Μαγισμοῦ κτλ. καὶ τοῦ Φετισχισμοῦ	147,000,000.

Κεφάλαιον τῶν ὁμολογητῶν ὅλων τῶν θρησκειῶν 737,000,000.

Χριστιανοὶ μετὰ ὅλους τοὺς κλάδους τῶν.	Μαλτεβροῦν.	Γραβέρριος.	Πιγκέρτων.	Ἀσσελος.	Βάλβης.
Ἰουδαῖοι.	28,000,000	236,000,000	235,000,000	252,000,000	260,000,000
Ὄθωμανοί.	5,000,000	5,000,000	5,000,000	3,930,000	4,000,000
Βραχμᾶνες.	110,000,000	120,000,000	120,000,000	120,105,000	96,000,000
Βουδδῆσται μετὰ ὅλους τοὺς κλάδους τῶν.	60,000,000	60,000,000	60,000,000	111,353,000	60,000,000
Ὅλοι αἱ λοιπαὶ θρησκείαι.	150,000,000	150,000,000	180,000,000	315,977,000	170,000,000
	100,000,000	115,000,000	100,000,000	134,490,000	147,000,000
Ὀλικὸν κεφάλαιον.	653,000,000	686,000,000	700,000,000	938,421,000	737,000,000

ΠΕΡΙ ΤΡΟΦΗΣ.

Ὅσα εἶδη τροφῆς χωνεύουσιν εὐκόλως, εἶναι καὶ ὠφελιμώτερα. Τὰ παχέα φαγητὰ καὶ ἐλαιώδη, τρέφουσι μὲν τὸν ἄνθρωπον, δυσκόλως ὅμως χωνεύουσιν. Ὅσα φαγητὰ ἔχουσι γεῦσι γλυκεῖαν καὶ νόστιμον, αὐτὰ εἶναι καὶ εὐπεπτα καὶ θρεπτικὰ, παρὰ τὰ ἔχοντα, δριμεῖαν καὶ ἀρωματικὴν. Τὰ ἀπλά φαγητὰ δὲν δίδουσι πολλὴν τροφήν τοῦ σώματος, τὸ φυλάττουσιν ὅμως ὑγιές. Τὰ πολὺ ζεστὰ βλάπτουσι, ἐπεὶ δὲ χυανόνουσι τὸν στόμαχον. Ὅσα φαγητὰ τρέφουσι ὀλίγον τὸ σῶμα, χωνεύουσιν γρήγορα, καὶ τ' ἀνάπαλιν. Ὁ νωπὸς ἄρτος εἶναι βλαβερὸς διότι εὐκόλως καταπινόμενος δὲν μασσάται ὅσον πρέπει, ἐκτείνεται δὲ εἰς τὸν στόμαχον καὶ ἀπορροφᾷ τὰ ἐν αὐτῷ ὑγρὰ ἐπομένως τὸ ὄργανον τοῦτο μετ' ὑπερβολῆς διατεινόμενον ὄχι μόνον πᾶσχει, ἀλλὰ καὶ θλίβον τὰ πλησίον αὐτοῦ αἱματοφόρα ἀγγεῖα, ἐμποδίζει τὴν γενικὴν τοῦ αἵματος κυκλοφορίαν. Τὰ χόρτα εἶναι τὰ πλέον εὐκολοχώνευτα τῶν φαγητῶν, καὶ κάμνουσιν αἷμα λεπτὸν καὶ καθαρὸν. Ἀπ' ὅλα τὰ κρέατα τῶν ζώων, τὸ κάλλιστον εἶναι τοῦ μικροῦ βοῦς [Μοσχάριον], ὁ ζωμὸς ὅμως τῶν παλαιῶν εἶναι θρεπτικώτατος καὶ δυναμωτικός.

Φιλόσοφος ἐμβῆκεν εἰς πορθημεῖον νὰ περᾷσῃ ποτὰ μόντινα. Εἰς τὸ διάστημα τοῦ πλοῦς ἠρώτησε τὸν πορθημέαν ἐὰν ἐγνώριζεν ἀριθμητικὴν! « Ὁχι κύριε, πρώτην φοράν σήμερον ἀκούω τὸ ὄνομά της. » « Μὲ κακοφαίνεται πολὺ, » ἀπήντησεν ὁ φιλόσοφος, « διότι ἐχάθη ἐν τεταρτημόριον τῆς ζωῆς σου. » Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἠρώτησεν πάλιν τὸν πορθημέαν. « Γνωρίζεις τίποτε περὶ τῶν μαθη-

Προσθετομένον δὲ καὶ τὸν ἐραζῆς συγκριτικὸν πίνακα τῶν ἐνδοξοτέρων γεωγράφων. Μαλτεβροῦν, Γραβέρριου, Πιγκέρτωνος καὶ Ἀσσελου, ἀρχαιοτέρων τοῦ Κυρίου Βάλλης εἰς τὸν ὅποιον πίνακα παρατηρεῖ τις μεγίστην διαφωρὰν ὡς πρὸς τὴν ἀπαριθμῆσιν ἐκάστου.

ματικῶν; Ὁ πορθημεῦς μετὰ δάσας, ἐπανελάθεν τὸ, « ὄχι. » Αἱ λοιπὸν, » εἶπεν ὁ φιλόσοφος, « ἐχάθη καὶ ἄλλο τεταρτημόριον τῆς ζωῆς σου. » Καὶ τρίτη ἐρώτησις προσετέθη εἰς τὸν πορθημέαν, ἔμαθες ποτὲ ἀστρονομίαν; ὄχι, κύριε οὔτε τὸ ὄνομα ἤκουσα ποτὲ ἀρχήτερα. » Φίλε μου, λοιπὸν καὶ ἄλλο τεταρτημόριον τῆς ζωῆς σου ἐχάθη. » Τὴν στιγμὴν ταύτην τὸ πορθημεῖον, ἐκτόπησεν εἰς τινα βράχον, καὶ κατεποντίζετο ὁ πορθημεῦς. ἀναπηδήσας, ἐκβαλε τὸ φόρεμά του, καὶ μετὰ προθυμίας πολλῆς ἠρώτησε τὸν φιλόσοφον. « Κύριε, γλωρίζεις νὰ κολυμβᾷς; » ὄχι, ἀπεκρίθη ὁ φιλόσοφος. « Αἱ λοιπὸν φίλε μου, » εἶπεν ὁ πορθημεῦς. « ἐχάθη ὄχι τὸ τεταρτημόριον, ἀλλ' ὅλη σου ἡ ζωὴ, ἐπεὶ δὲ τὸ πορθημεῖον καταποντίζεται. »

Πῶς κολλῶσι τὰ σπασμένα Φαρφουρία.

Ἀπὸ τοὺς Κινέζους ἔμαθον οἱ Εὐρωπαῖοι νὰ κατασκευάζωσι μίαν κόλλαν, μετὰ τὴν ἐποίαν κολλοῦσι ἐξαίρετα τὰ φαρφουρία καὶ παρόμοια σκευῆ, ὅταν δὲν συντρίβονται ὅπως διόλου. Βράζουσι εἰς καθαρὸν νερὸν λευκὸν ὑαλινὸν πέντε ἕως ἑξ λεπτὰ τῆς ὥρας, τὸ κοπανίζουσι ἔπειτα καὶ τὸ κοσκινίζουν μετὰ πυκνότητα κίρκινον ἀνακατάνουσι μετὰ ταῦτα τὴν λεπτὴν κόκκινον τοῦ αὐγοῦ καὶ τρίβουσι τὸ μίγμα εἰς μάρμαρον ἕως ὅτου ἡ ἀλειφή νὰ γένη λεπτοτάτη. Μετὰ αὐτὴν ἀλείφουσι τὸ σκεῦος καὶ τὸ συναρμολογοῦσι. Ἡ κόλλα αὕτη εἶναι τόσον στερεὰ, ὥστε τὰ συναρμολογῆτα μέρη δὲν ξεκολοῦσι καὶ ἂν ἔχνασπάσῃ τὸ σκεῦος.